

STE PRIPRAVENÍ NA PRETEKY?

STG

ZNOVA ZA VOLANTOM

JON CLAYDON & TIM LAWLER

Top Gear

Stig znova za volantom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

EGMONT
Publishing

Jon Claydon, Tim Lawler

Top Gear - Stig znova za volantom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZNOVA ZA VOLANTOM

Série o Stigovi
Stig hrá nebezpečnou hru
Stig znova za volantom

Tešte sa na
Stig a strieborný duch
a na ďalšie diely...

ZNOVA ZA VOLANTOM

JON CLAYDON & TIM LAWLER

EGMONT

Venované Kezii a Nadie

First published in Great Britain in 2018 by
HOT KEY BOOKS
80–81 Wimpole St, London W1G 9RE
www.hotkeybooks.com

Copyright © BBC Worldwide, 2018

BBC and Top Gear (word marks and logos) are trade marks of the British Broadcasting Corporation and are used under licence.

BBC logo © BBC 1996

Top Gear logo © BBC 2005

Licensed by BBC Worldwide Limited.

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

The right of Jon Claydon, Tim Lawler and Kanako and Yuzuru to be identified as authors and illustrators of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988

This is a work of fiction. Names, places, events and incidents are either the products of the author's imagination or used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

Napísali Jon Claydon & Tim Lawler

Vydalo nakladateľstvo EGMONT

v Prahe roku 2018 v spoločnosti Albatros Media a. s.,

so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 34579

Anglický originál: *Top Gear – The Stig Drives Again*

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadza Martin Mráz

TS 14. Prvé vydanie

ISBN v tlačenej verzii 978-80-252-4446-3

ISBN e-knihy 978-80-252-4496-8 (1. zverejnenie, 2019)

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Niektorí o ňom hovoria, že je opakom Mony Lisy.
Ignoruje vás, nech stojíte kdekoľvek v miestnosti.
Vieme len to, že...*

Púšť. Deň. Západ USA.

Starec sa ako každý deň kolísal v hojdacom kresle na drevenej verande. Z jeho vetrom ošľahanej tváre, ktorá sa zdala byť stará niekoľko storočí, hľadeli modré zapadnuté oči.

Na tej verande sedával a pozoroval ten istý výhľad dlhšie, ako si pamätal. Z toho miesta videl až na obzor.

Spod verandy vyliezol čierny škorpión väčší ako ľudské chodidlo a cupital dvorom.

Starec sa na pozdrav letmo dotkol strechy klobúka: „Bré-ráno, kamo.“

Potom... bola to *bodka*? V tom horúcom hmlistom opare? Možnože áno.

Hrubo otesaná drevená tabuľa sa ľahko rozhojdala v teplom vánku a o chvíľku zaškrípala zhrdzavená reťaz. Ako mohlo tu na okraji Údolia smrti niečo zostať vlhké tak dlho, aby to hrdzavelo, bolo vždy záhadou.

Na ceduli býval napísaný názov mesta a počet obyvateľov: 2 576. To bolo dosť na jednu ulicu, kde bolo všetko: domy, obchody, kino, pumpa a bar. Jedného dňa číslo kleslo na 2570 a potom klesalo stále ďalej a ďalej, až sa zastavilo na čísle 501.

Od tej chvíle sa už ľudia neobťažovali počítať. Teraz to už bol len úplný zapadákov.

Pred hodinou muž napísal posledné číslo. Balenie mu nezabralo veľa času. Počká, až poľaví tá príšerná horúčava, a za súmraku vyrazí.

Cestu nejako nájde, aj keď ju už zase pohltí piesok. Aj preto bola tá vzdialená bodka taká čudná. Okolo poludnia sa priblížila natoľko, že sa mu podarilo rozoznať dva samostatné body. Hodinu potom už videl, že jedna z bodiek je asi tak o polovicu menšia ako tá druhá. A teraz, keď sa blížila druhá hodina popoludní, slnko stále viselo na oblohe a teplota sa blížila k 45 stupňom v tieni, konečne rozoznal, čo tie bodky predstavujú.

Bol to chlapec na bicykli a vedľa neho hnedý huňatý pes, ktorý bežal rovnakým tempom.

Starec ich pozoroval, pokým nedorazili až k tabuli. Tam si chlapec zložil šiltovku s logom LA Dodgers, otrel si čelo a obrátil prázdnu plastovú fľašku hore dnom. Starec ukázal na vodnú pumpu. Chlapec k nej došiel, vytiahol miskú, naplnil ju a postavil na zem pred dunča. Až potom si naplnil svoju fľašku a na jeden dúšok ju vypil. Oprel sa o tabuľu a pomaly sa poobzeral okolo seba. Zadebnené okná. Rytmické škripanie hrdzavej reťaze. Slabý náznak pachu nespokojného kojota. A prach. Bol všade. Nazrel do chatrče. Nebolo tam miesto, kam by sa nemohol podpísať prstom.

„Šesť hodín,“ prehovoril chlapec.

„Čože?“

„Určite ste sa chceli opýtať, ako dlho nám trvalo, kým sme sa dostali sem.“

Ticho.

„Buster Mustang,“ predstavil sa chlapec. „Veľmi rád vás poznávam, pane.“

Starec sa usmial. Potom povedal: „Hľadáš ho, však?“

Chlapec si doprial ďalší poriadny dúšok vody. „Nie,“ povedal nakoniec. „Stig je mŕtvy.“

Starcove vtáacie oči sa na okamih rozšírili. „Mŕtvy?“

„Áno,“ povedal chlapec. „Rozdrvený na prach v obrovskej spaľovacej komore.“

Starec sa zasmial. „Kristove rany, chlapče, to je všetko? Na chvíľku si ma naozaj vystrašil. Videl som ho prežiť ďaleko horšie veci.“

Jeho úsmev zmizol. Pozorne sa na chlapca zadíval. „Ale ty si si myslel, že je mŕtvy. A teraz nemôžeš spať. Vídaš ho v snoch. Prebúdzaš sa zaliaty studeným potom a máš pocit, že to bola tvoja vina. A celý ten čas ti hlavou beží tá istá otázka: *Kto to bol?*“ Na chvíľu sa odmlčal. „A preto si sem prišiel.“

„Asi nie som prvý, kto sa tu zastavil, však?“

„Nie, to nie si.“

Hnedý pes začal ticho vrčať. Buster ho utíšil. „To nič, dievča. Ten džentlmen je priateľ.“

„Nevrčí na mňa,“ upozornil ho starec a ukázal na miesto, kde sa krčil ten obrovský škorpión s chvostom zdvihnutým na útok.

„Ježišmária!“ vyskočil Buster. „Čo... to... je?“

„Môj kamarát. Aspoň sa tu nedržia krysy. Ale toho psa drž ďalej, pokým sa teda v blízkom čase nechystá umrieť v bolestnej agónii. Obrík nemá rád inú háveď.“

„Obrík?“ vyzvedal chlapec a chytil psa pevne za obojok.

„Tak sa volá. Obrík Štupel'. Radšej sa od neho drž ďalej aj ty. Cudzích ľudí tiež veľmi nemá v láske. Aspoň odvtedy, čo stretol Stiga.“

„Čo sa stalo?“ zaujímal sa Buster.

Starec si povzdychol. „Stig vtedy pretekal v Camare proti nejakému frajerovi v Lamborghini a mal problém s výkonom motora. Potreboval pritiahnuť pár vecí, ale nemohol nájsť správny kľúč, a tak použil tuná Obríka.“

„On použil *škorpióna miesto kľúča*? Čo sa stalo potom?“

„Dohonil Lambo v poslednej zákrute a vyhral o pol sekundy.“

„Nie, myslel som...“

Starec zdvihol kostnatú ruku. „Mám pravdu, čo? Si tu, aby si zistil, kto to je!“

Chlapec len prikývol.

Starec za zhladel k obzoru. „Stavím sa, že sa ti o ňom sníva každú noc, čo? Kto je Stig? Keby som dostal dolár vždy, keď sem niekto príde a chce poznať odpoveď, bol by som pekne bohatý. No pravda je, chlapče... niektoré veci ľudia nemajú vedieť. A toto je jedna z nich.“

Opäť zavládlo ticho.

„Niečo ti ale poviem,“ pokračoval starec po chvíľke, „zabiť Stiga je ťažké.“

Chlapec a starec stáli a mlčky sa na seba dívali vedľa tabule,
ktorá sa zľahka pohojďovala na kovovej reťazi.

A na tej tabuli stálo:

STIGTOWN. OBYVATEĽOV: 0

Predtým v ten istý deň, Bunsfold, Anglicko

Cabriola Cruiserová sa od ľaku strhla zo spánku. Nieкто stál pred jej izbou. Boli štyri hodiny ráno. Čo sa to dialo?

„Slečna CABRIOLA!“ sipel Maurice Marina nepríjemným ostrým šepotom. „Vstávať a cvičiť! Musíme hneď teraz ráno stihnúť lietadlo do Spojených štátov. Ide o vášho otca... on... on...“

Jej svalnatý poručník vetu nedokončil. Vlastne ani nemusel.

O desať hodín už bola v Denveri v Colorade a so záujmom si prezerala dlhý rad pred pasovou kontrolou. Tak takto žila väčšina ľudí. Dnes prvý raz na letisku zabočila vpravo. Čo na tom, že mala zaplatenú prvú triedu. Predtým bývala v lietadle len s Mauricom, pilotom, a keď bola menšia, ešte s obľúbenou plyšovou hračkou Vladom Napichovačom. Ale teraz bola po prúde v skutočnom rade cestujúcich a musela čakať na pasovú kontrolu.

Na bežný život nebola zvyknutá. Prvých dvanásť rokov svojho otca multimiliardára ani nestretla. To by nebolo až také nezvyčajné, keby spolu nežili v jednom dome. Rozprávali sa cez intranet v dome, v ktorom práve bývali, ale otec mal problémy udržať pozornosť. Aj rybičky postihnuté ADHD by sa vedeli sústrediť dlhšie ako on. Niekedy mala pocíti, že je akýsi jeho chodiaci ex-

periment s názvom *Dajte jedenásťročnému dieťaťu všetko, čo sa dá kúpiť za peniaze, a navrch ešte mnoho vecí, ktoré sa za peniaze nezoženú. V dvanástich jej to všetko zoberte.*

V rade pred ňou stála veľká hlučná rodina, ktorá práve priletela z Veľkej Británie rovnako ako ona. Tá pollitrová policajná helma na hlave najmladšieho člena bola toho jasným znakom. Štyri deti, jeden teenager a DVAJA rodičia. Prizerala sa, ako sa hašteria, pomáhajú si, vtipkujú a kopaním si posúvajú tašky pred sebou. Vyzeralo to... dobre.

Spomínala, aká bývala ona vo veku tých detí pred ňou. V piatich rokoch zvíťazila v národnej súťaži v pravopise, pretože dokázala správne napísať sloveso *predstihnúť*. V šiestich vyhrala preteky na bicykloch. V siedmich preteky motokár. A tak ďalej. Celý ten čas dosahovala úspechy, porážala a *prevyšovala* ostatných svojím talentom, inteligenciou a vytrvalosťou. Počas ôsmich rokov vládla všetkým športovým súťažiam, ihriskám a triedam na piatich školách.

Číslo jeden, Prvá na zozname, Kráľovná na vrchole kopca. Až doteraz. A... nič. Prestala na seba vyvíjať nátlak. Čo komu dokázala?

Pomyslela na svoju partiu z Bunsfoldskej školy – Sam, Ford, Buster a sučka Týdží. Pociťala náznak... čoho? Clivoty? Na pár mesiacov mala naozajstných a správnych priateľov. Ale osud zase raz zasiahol.

„V poriadku, slečna?“ ozval sa Maurice a ochranársky si ju prezerol.

Jej opatrovník mal dobré vlastnosti. Napríklad bezpodmienečnú vernosť. A upokojujúci fyzický vzhľad niekoho, kto devätnásťkrát vyhral titul *Najsilnejší muž Surrey* a momentálne bol držiteľom svetového rekordu v ťahaní kombajnu zubami. Lenže aj napriek týmto dobrým vlastnostiam mu k dokonalosti stále ešte niečo chýbalo.

Začala ho teda posilať za stále hlupejšími úlohami, aby mala trochu času sama pre seba a mohla premýšľať. V poslednom čase naletel napríklad na jej žiadosti zohnať plechovku kockovanej farby, skrutkovač pre ľavákov alebo trochu kĺbovej vazelíny.

Keď si Maurice uvedomil, že šlo o lešť, nebol dvakrát nadšený. „Slečna Cabriola, láskavo si uvedomte, že som váš poručník, nie výskok.“

„Poskok.“

„Ako myslíte, slečna. Hlavne to už nechajte, keby vás to, prosím...“

„Maurice. Niečo, prosím, pochop. Pravda je, že už nie som taká darebáčka ako predtým. Polepšila som sa a vypálila som rybník svojmu otcovi multimiliardárovi pri plánovaní svetovej nadvlády. Ale nezabúdaj, že čiastočne asi vždy zostanem, no... tak trochu madam.“

Dnes však mala na starosti omnoho dôležitejšie veci. Jej otec multimiliardár umieral, a preto ho previezli späť do USA.

PT Cruiser býval jedným z najbohatších ľudí na svete, ale potom skončil vo väzení za „pokus o násilné zotročenie ľudskej

rasy“. Jeho bohatstvo záhadne zmizlo a podnietilo tak šialené špekulácie o tom, kam sa asi podelo.

A komu pripadlo.

Cabriolu to ale vôbec nezaujímalo. Aj v dvanástich rokoch už pochopila, že multimiliardy nemôžu človeku dopriať to, *čo naozaj chce*.

A teraz ju zavolali k jeho smrteľnej posteli. Letela do... *Denveru v Colorade*? Prečo? Pokiaľ si dobre pamätala, nikdy tam nemali žiadny dom.

„Ešte jedna vec, slečna,“ povedal Maurice trochu neskromne. „Váš otec mal malé tajomstvo. Niečo, čo vám mal asi povedať už veľmi dávno.“

„A čo to je?“ opýtala sa Cabriola znepokojene.

„Totiž... máte sestru.“

To isté ráno, medzištátna diaľnica 70, Illinois

Sam „Wheels“ Wheeler sa ponoril do opierky obrovského sedadla v obrovskom obytnom karavane a dal si ďalší hlt jahodovej ľadovej limonády, čo nejakým spôsobom ešte viac prispelo k pocitu tepla, ktorý cítil vnútri. Zaumienil si, že sa musí opýtať Forda, ako je to možné.

Život už nemohol byť lepší. Rozhodne však mohol byť rýchlejší, keby za volantom sedel ktokoľvek iný.

Lenže za ich volantom sedela matka jeho priateľa Forda Harrisona a udržovala stálu rýchlosť 46 kilometrov za hodinu. Na diaľnici! Keďže videl jej syna jazdiť na bicykli, nebolo to také prekvapujúce. Videl rýchlejšie sa pohybujúce značky STOP. Ale čo, boli predsa na prázdninách. Tak prečo sa ponáhľať?

Ten výlet vyhrali v súťaži. V súťaži, ktorú nemohli prehrať.

Inštrukcie boli ľahké. Do Samovho domu v Bunsfolde prišiel muž v bielom laboratórnom plášti a na rohožke pred dverami nechal bielu obálku. Vnútri bol kus papiera, na ktorom stálo:

Bunlop Tyres vyhlásili súťaž. Hlavnou cenou je neopakovateľný výlet naprieč Spojenými štátmi. Zúčastnite sa! Vyhrajte! A potom

očakávajú inštrukcie. Colorado a Skalnaté hory sú na vychádzky rovnako dobré ako každé iné miesto. To len tak na okraj.

A tak sa zúčastnili. A vyhrali. A teraz boli tu a mierili na západ po mohutnej medzištátnej diaľnici 70 tak rýchlo, ako bolo pre pani H pohodlné. Sam dúfal, že až dorazia do Skalnatých hôr, budú to stále ešte hory, ale nebolo to isté.

Tento obytný voz bol taký smiešne obrovský, že v ňom bol priestor na prechádzku so psom, ale dalo sa tam aj bicyklovať. To Samovi pripomenulo, ako veľmi mu chýbali ostatní traja členovia partie Top Gear.

Buster Mustang alebo „chlapec z Ameriky“. Najlepší chlapec v Bunsfolde. Vyrovnal sa Samovi na BMX. Takmer. A, ako Sam osobne videl, nikdy sa mu nezachvela ruka, nech čelil akémukoľvek nebezpečenstvu.

Cabriola Cruiserová. Odcudzená dcéra diabolského technologického multimiliardára PT Cruisera. Polepšená manipulátorka, neuveriteľne schopná vodička motokár, brilantná cyklistka, kráľovná vtipných výrokov a dievča požehnané úsmevom, ktorý vás mohol zastaviť ako fázer kapitána Kirka alebo zohriať ako júnové slnko. Zložitá osoba? Len trochu.

A v neposlednom rade Týdží. Tá najhuňatejšia sučka v Bunsfolde a možno na celom svete, ktorá mala nadprirodzenú schopnosť schovávať si v kožuchu na neskôr lepkavé okraje od pizze. Ako taká obrátená ťava. Ale existoval niekedy múdrejší pes? Keď sa Týdží s Busterom a jeho rodičmi vrátili do Štátov, Sam mal plač na krajíčku.

Áno, na chvíľu boli celkom sľubná partia. Ale rovnako rýchlo, ako ich udalosti zviedli dohromady, ich aj rozdelili.

Samozrejme, že Samovi ešte zostával jeden člen partie, s ktorým mohol tráviť čas. Ford Harrison alebo „vojak Pomalý“ a „Ford Akosavolá?“. Špecializoval sa na to, ako byť nenápadný: cez deň najhorší v každom školskom predmete, v noci génius schopný vyrobiť jadrové zbrane. Najpomalší cyklista s tou najlepšou matkou, ktorá ochotne skočila po možnosti dovolenky zadarmo so svojím synom a s jeho milým priateľom Samom.

A tak sa ocitli v Amerike. *Niekt*o pre nich niečo plánoval. To bolo isté. Ale kto? A čo? Vedeli len to, že ich bolo treba v USA – a toto bol elegantný spôsob, ako ich tam dostať.

Čo sa týkalo ich auta... no, Sam sa nestážoval. Keď sa pracovník v požičovni áut snažil prísť na to, do ktorého rozumne veľkého rekreačného auta ich posadiť, zazvonil mu telefón.

„Áno. Áno, rozumiem,“ povedal. Zavesil telefón, chvíľku na nich cival a potom zamumlal: „Veľa šťastia,“ a odišiel. A už sa nevrátil.

O chvíľku náhradný pracovník – oblečený v niečom, čo sa podozrivo podobalo bielemu laboratórnemu plášťu, odovzdal pani H obálku a kľúče. Vnútri bol odkaz.

„*Vaše vozidlo čaká na parkovisku vonku na číslach 18, 19, 20 a 21. A čiastočne na čísle 22,*“ čítala. „*Zaobchádzajte s ním opatrne, má všetič*o za sebou.“

Keď vyšli von, chlapci takmer nemohli uveriť vlastným očiam. Na dvore na nich čakal obrovský obytný karavan Winnebago Chieftain.

„NO PÁNI!“ zvolal Sam. „Ten je teda EPICKÝ!“

Epické diela bývajú dlhé. Toto dielo bolo tiež. A nové bolo už pred mnohými dňami. Presne pred 14 597, ako pohotovo spočítal Ford. Obytné auto malo takmer štyridsať rokov. Ale zato bolo *poriadne*. Spáľňa, bar na raňajky, obývačka, hi-fi, televízia s plochou obrazovkou, vírivka, vlastné PSČ.

A ešte niečo.

Pani H sa pozrela na druhú stranu odkazu.

„P. S.“ stálo tam. „*Ten veľký červený gombík. Pod prístrojovou doskou. ZA ŽIADNYCH OKOLNOSTÍ ho nestlačte. Jedine ak budete vy alebo vaši priatelia v ohrození života. A ani potom to nie je úplne najlepší nápad. Vlastne radšej zabudnite, že sme sa o ňom vôbec zmienili.*“

Sam a Ford teda urobili to, čo by urobil každý chlapec. Rozbehli sa k prístrojovej doske, našli gombík, zvedavo si ho prezerali a potom sa ho *veľmi jemne* dotkli končekmi prstov.

„FORD HARRISON!“ zajačala pani H. „Ktorej časti vety *za žiadnych okolností* si nerozumel? Sadnúť na sedadlá. Hneď teraz!“

Chlapci skočili na svoje sedadlá, zapli si pásy a pripravili sa na odchod.

„Odjazd za tridsať sekúnd,“ povedal Fordy, keď pani H otočila kľúčom zapalovania.

„Odjazd za desať sekúnd,“ povedal Sam, keď ožil motor. Znelo to, akoby pod ich chodidlami tucet kuričov zašpinených od uhlia prikladal do obrovského kotla.

„Tak dobre, chlapci,“ povedala pani H. „Priložíme pod kotol a poriadne ho preženieme.“

Motor zaburácal, pani H povolila ručnú brzdu a vyrútila sa na diaľnicu rýchlosťou 25 kilometrov za hodinu.

Hra sa začala.

Buster a Týdží zavetria stopu a nájdu Nails Gulch

Starec, ktorý dával mená škorpiónom, im poskytol len jednu indíciu. „Zamierte na východ do toho najdrsniejšieho mesta, ktoré nájdete. A ak tam Stig nebude, oni budú vedieť, kde je.“

Vzdať sa prázdnin a pátrať po bielom jazdcovi bola síce obeť, ale Buster mal otázky. A starec mal v jednom pravdu: Busterovi sa o ňom *naozaj* snívalo každú noc.

Potom mu prišla správa od Forda Harrisona z Veľkej Británie: *ZISTI AKEKOLVEK INFORMACIE O STIGOVI. VIDELI HO.*

Moment, akože nakoniec nie je mŕtvý? čudoval sa v duchu Buster. *No teda!* Keby tomu tak mohol veriť.

A prečo to bolo také naliehavé? Stigov jediný známy úhlavný nepriateľ PT Cruiser sedel vo väzení. *Niečo* však muselo Fordyho hľadať. Nech to bolo čokoľvek, Busterovi vôbec nevadilo, že preskúma všetko, čo by pomohlo objasniť záhadu tajomného jazdca v bielej helme – nezvestného a pravdepodobne mŕtveho. Takže namiesto toho, aby sa rekreoval v cyklistickom tábore, ako si mysleli jeho rodičia, bol tu. On a sučka. Sami v púšti. A šli na východ.

Uraziť ďalšiu časť cesty nebolo ľahké. Takmer nikto už nechcel brať dvanásťročných stopárov. Pridajte k tomu huňatého psa

a BMX a môžete si to „takmer“ rovno odmyslieť. A tak šli na bicykli. A šli peši. Kde sa dalo, naskočili na nákladný vlak. Občas si zarobili nejaký ten dolár upratovaním alebo chytaním krýs. Čoskoro im došlo, kto z nich je v čom lepší.

Aj po ceste nachádzali indície. V nevadskom meste Inscrutable* ich vyhнали za to, že sa veľa vypytovali. Skúsili teda Glum City** v Arizone, ale ani tam ich nečakala žiadna radosť.

Až sa im to konečne podarilo.

Nails Gulch***, Nové Mexiko. Najdrsnejšie mesto na svete.

Niektó vrazil, že sa najskôr volalo *Chceš sa pobiť, tak pod'*. Potom sa premenovalo na *Von, a hneď!* A potom, keď bolo také drsné, ako to len šlo, ho premenovali na *Nails Gulch – Klincová rokľa*. Miesto, kde ste dostali pokutu, keď ste prestali fajčiť. Kde vás vyhнали, keď ste sa pri prechádzaní ulice rozhliadli na obidve strany. Kde už učiteľky v škôlke radšej na každom kroku nosili so sebou testament.

Buster zamkol svoj BMX o mestskú tabuľu a spolu s Týdži zamierili dolu po Hlavnej ulici. Hlavy mali sklopené. Bolo to tam drsné. Ako pozrieť sa na svet bez kapoty.

Chlapec i sučka boli úplne vyprahnutí, takže zamierili do najbližšieho baru, aby si dali limonádu.

Zvnútra začul Buster clivý zvuk ukulele a takmer ženský hlas spievajúci pieseň, ktorá mu prenikla priamo do srdca. Zostal stáť pred výkyvnými dverami a počúval.

* po slovensky: Nevyspytateľná (pozn. red.)

** po slovensky: Zachmúrené mesto (pozn. red.)

*** po slovensky: Klincová rokľa (pozn. red.)

*Vravia, že Stig nikdy neslží
a zmeravie pred kačicami.
Zabudli však, že strach nepozná.
Kto mu dal do vienka odvahu?
Vášeň, čo mu na kolesách srdce ženie
a nepozná úľak ani bázeň?*

*Čakám, až ku mne príde,
už nechcem trčať v tomto bare.
Kam ho teraz rýchlosť ženie?
Stig je anjel v helme
a ja stále čakám –
kým príde v bielom ako rytier a osedlá kone pod kapotou.*

Áno, rozhodne boli blízko. Buster sa zhlboka nadýchol, nasadil tvrdý výraz a zatlačil na dvere baru. A okamžite sa odrazil späť a pristál na zadku s nohami vo vzduchu uprostred ulice. Ukázalo sa, že dvere do baru v Nails Gulch boli ŤAŽKÉ.

Keď sa mu konečne podarilo prejsť, urobil bar presne to, čo robili všetky bary, keď do nich vošiel nesprávny alebo cudzí človek. Toto nebude ľahké.

Sučka Týdží zatne zuby

Buster sa postavil k baru vedľa chlapa v čiernom kovbojskom klobúku. Chlap bol vysoký. Naozaj vysoký. Ten typ, pre ktorý krachujú výrobcovia chodúľov, krajčíri bohatnú a majitelia pohrebných ústavov ešte viac.

Spustil zrak na Bustera a s otvorenými ústami odhalil zuby, ktoré vyzerali ako polorozpadnuté náhrobné kamene.

„Chlapče,“ povedal po chvíľke hlbokého zamyslenia, „z pár chlapov som už urobil dvoch menších do škôlky, ale aj tí boli stále väčší ako ty.“

„Tento štopel' nám nestojí za to,“ ozval sa spoza neho hlas. Patril malej, robustnej, drsne vyzerajúcej žene s vysoko vyčesanými vlasmi. „Aj keď nás to predtým nikdy nezastavilo.“

Žena si Bustera premerala pohľadom, ktorý človek nahodí, keď mu na obed ponúknu šopský šalát.

Buster rýchlo zavolať na muža za barom: „Limonádu. Čistú.“

Barman ani nezdvihol oči a rýchlo mu fľašu poslal po barovom pulte.

„Nevyzeráš veľmi vystrašene,“ zavrčal vysoký chlap.

„Nevyzeráte veľmi strašidelne,“ odsekol Buster.

Pozor, pomyslel si. Toto by sa mohlo veľmi rýchlo zvrtnúť. Bolo načase, aby zaútočil. Zdvihol neotvorenú fľašu a podržal si ju pri boku. „Týdží,“ povedal pokojne. Sučka sa k nemu prikolísala a uprela oči na kolená vysokého muža.

„Ukáž tomu džentlmenovi, prečo sa nebojím,“ povedal Buster.

Sučka vycerila zuby a chytila hrdlo fľaše s limonádou do tlamy. Nasledovalo zúrivé zavrčanie, potom RUP a vršok fľaše bol načisto odhryznutý.

Potom sa znova posadila. Celý ten čas zízala hore na tvár skrytú pod klobúkom.

Nastala dlhá pauza. Chlap ako hora sa chvíľu kolísal na päťkách a potom sa rozchechtal.

„Páni, Chrapľavá matka! Tento štopeľ má guráž. Haha... radšej vezmi to šteňa na vôdzku, chlapče. Sto striel okovaných, prisahám, že ten bundáš je škaredší než konský zadok.“

Hneď ako sa zasmial, všetci v bare sa vrátili k svojej činnosti a starali sa len o seba.

„Čože robíš v týchto končinách, chlapče?“ opýtala sa žena.

„Niekoho hľadám.“

„Asi uhádneme koho,“ povedala žena. „Že hej, Malý Hank?“

Kolos sa zhlboka nadýchol. „Billyho Stiga.“

Buster otvoril ústa a zasa ich zatvoril.

„Pár podobných ako ty ho tu už hľadalo,“ povedal Malý Hank. „Vlastne sa tu zastavilo pár fajnových džentlmenov v nóbl čiernych vrtuľníkoch. Práve minulý týždeň. Nepovedal by som, že sa im tu veľmi páčilo...“

Zadíval sa dolu na svoju ruku zaťatú do päste. A potom hore na stenu, kde nad barom visela poriadne sprehybaná vrtuľa ozdobená preliačinou presne v tvare jeho päste.

„Čo mi môžete povedať? O... *ňom*?“ vyjachtal Buster.

Žena si povzdychla. „Komanči mu hovoria *Ten, kto veľmi neskoro brzdí*. Navahovia ho poznajú ako *Noochwachagana-gana*, čo sa voľne prekladá ako *Mizerný hosť*, pretože toho veľa nenahovorí.“

„Áno,“ súhlasil Malý Hank. „Dá sa rozprávať málo a dá sa nerozprávať vôbec. Ale prečo ho hľadáš *ty*, chlapče? A čo keď Stig nechce, aby ho niekto našiel?“

„Chcem splatiť svoj dlh. Poďakovať mu. Alebo povedať ,odpočívaj v pokoji‘. Podľa situácie.“

„No, tvoje želanie sa ti možno splní. A skôr, než si myslíš.“

Odrazu bola ulica pred barom plná ľudí. Všetci vyzerali, že by vás mohli uhovoriť na smrť. Niektorí z nich v tom boli oči-vidne trénovaní. Ich narastajúce vzrušenie bolo hmatateľné. K niečomu sa schyľovalo.

Týdži nastražila uši a vymenila si pohľad s Busterom. Čo to bol za zvuk, ktorý sa z diaľky niesol miernym vánkom? Žeby to boli... rozladené gajdy?

Blížili sa.

Buster nájde niekoho, koho hľadal

Buster Mustang sa pozrel na zvyšok svojej limonády v rozhryznutej fľaške. Chvela sa. Žeby sa mu triasla ruka? V žiadnom prípade. Jemu sa ruka nikdy netriasla. Bolo to zemetrasenie? Alebo rozzúrený T-Rex na úteku?

Jeho otázku zodpovedala prílivová vlna statných mešťanov, ktorá sa vovalila výkyvnými dverami do baru. *Tak takto nejako*, pomyslel si Buster, *vyzerá drsný dav*.

Malý Hank sa vztýčil do svojej neskutočnej výšky a postavil sa pred hrubý zamatový záves, ktorý zakrýval vchod... niekam. Zdvihol ruku veľkosti ľudského stehna.

„No tak, ľudia,“ zvolal Malý Hank, „všetci vieme, prečo tu sme. Za tamtými dverami čaká naozajstné predstavenie. Je to zvláštne miesto, kde sa dejú zvláštne veci. Ale to miesto nie je dosť veľké na to, aby sa nás tam odrazu napchalo tristo. Bude nám trošičku tesno. Takže, ako to urobíme – pekne a jednoducho alebo hnusne a zložito?“

„Hnusne a zložito znie zaujímavo,“ poznamenala Chrapľavá matka, „ale len tak pre zaujímavosť, ako by vyzeralo pekne a jednoducho? Celý život som strávila v tejto časti krajiny, tak si to neviem celkom predstaviť.“

„Postavíme sa do radu pekne civilizovane,“ vysvetľoval Hank. „Ľudí budeme púšťať po jednom, pokým nebude plno. Len od 21 rokov vyššie, takže majte preukazy nachystané a všetko bude v pohode.“

Keby hovoril po klingónsky, malo by to rovnaký účinok.

Dav sa pohol dopredu ako jeden muž. Medzi Busterom a zamatovým závesom bolo teraz prinajmenšom sto odhodlaných mešťanov.

Začínal mať tušenie. *Musel* sa dostať dovnútra. Ale ako?

Sučka Týdží vzala veci do vlastných labiek.

Predrala sa davom k obrovskému kovbojskému klobúku, ktorý bol položený na okraji stola. Jeho majiteľ mal dosť práce, pretože práve varoval vypchatého medveďa grizlyho: „Prestaň sa na mňa takto dívať, chlapče. *Dvakrát* ti to hovoriť nebudem!“

Týdží schmatla klobúk a odkradla sa späť medzi stoly. Keď si ho Buster nasadil, sklzol mu až k nosu, takže nič nevidel. Teraz vyzeral ako klobúk s párom nôh. Dokonalé maskovanie. Prekĺzli za záves a spoliehali sa na to, že si ich v tej trme-vrme nikto nevšimne.

Zvládli to! Busterovo srdce búšilo ako zvon. Ocitli sa na kraji obrovskej arény, do ktorej by sa pohodlne vošli dva dvojposchodové autobusy nad sebou. Všade stáli hrôzostrašne sa tváriaci muži a ešte zachmúrenejšie ženy a všetci ziapali na prázdnu arénu pod sebou a búchali do jej stien. Chlapec i pes sa s pohľadmi upretými k zemi vytratili až do horného kúta čo najďalej od nich.

Potom... zaburácal motor. Chrapľavý osemvalec, ktorý znel, ako keď si odkašle boh Thor. Do arény pomaličky vošiel zle vyzerajúci Buick.

Dvere na strane spolujazdca sa rozleteli a z Buicku sa vyhrabal Malý Hank. Chvíľu mu to trvalo. Postavil sa doprostred arény a prehovoril k divákovi, ktorí sa tlačili okolo horného okraja.

„Pre tých, čo tu ešte neboli, funguje to takto,“ povedal stíchnutému davu. „Toto nie je žiadna obyčajná Stena smrti. Po prvé tu nemáme motorky, ale autiaky. Po druhé, tie autiaky sú tu dva. A po tretie, jazdia v opačných smeroch. Vyhrá ten, ktorý sa hore udrží najdlhšie. Jediné pravidlo je – žiadny kontakt!“

Diváci zabučali, ako keby práve videli, ako si dvaja gladiátori potriasajú rukami, a zhodli sa, že sa im to nepáči.

„Chacha, robím si žarty,“ zakričal Hank. „ŽIADNE PRAVIDLÁ NIE SÚ!“

Bučanie sa zmenilo na jasot, ktorý by dokázal nadvihnúť strechu, keby tam nejaká bola.

„Takže teraz poriadne pozdravíme, ako sa na Nails Gulch sluší a patrí, vyzývateľa z mestečka Ghastly* v Indiane, hľadaného v každom štáte odtiaľ až sem. V čiernom rohu je ‚Drsniak‘ George W. Ditch!“

Hluk dosiahol vrchol. Bučanie, piskot, hrozby, dupot chodidiel a nemiestne skandovanie niekoho, kto stále ešte nepochopil, o čo tu ide. Nejaký drsniak zozadu hodil do arény prázdnú

* po slovensky: Prišerný (pozn.red.)